

Gamzeleri Merhemdir Bu Yokuşların

– marcel · 11 Kasım 2011

Cevval bir yokuş bu , asla yokuşa sürmeyen delişmen tutkuları
Verandalar, pervazlar, pastel bitkiler desenli yokuş bu
Lavanta kokan ipliklerle örülmüş taşları
Pamuk halatlarla çıkılıyor bu yokuşa
Kimse de diyemiyorum biz bu yokuşta yokuz diye
Çok cabbar bir yokuş bu

Pür dikkat seviyor herkes sepetlerdeki nehirleri
Okşadıkça gıdık alıyor, suyu parıldıyor nehrin
Nehirli yokuşun kıyılarında gülüştüğçe herkes
Kristal çığlıklar yağıyor günlerin getirdiklerine
Aş eriyor bu yokuş
Boş şekerli bir senfoni çekiyor canı, notası yerinde

Kötü kötü insanlar makaslamak istese de yokuşu
Tam ortasından
Cart diye
Demini almış yokuş bir kere
Çık çıkabilersen körpe bir cambaz gibi

Kıdemli kelebekler bağdaş kurmuşlar yokuşun sonunda
Islah edilmiş acılar terlerini tazeliyor yokuşun başında
Antik-acılar eski kirpiklerini satıyorlar yokuşun ortasında
Ben yorulmadım
Yokuş yokuşa da kalmadım
Daha eşiklerinden yeni çıkmış dilim
Gözüm üstünde yokuşun
Kestaneli pasta ve limonata bahçesi yokuşun karnında
Yelpazeci kadınlar uçan kilimlerin üstünde
Gamzesi çok dik, çok dik bu yokuşun

Harlı bir gün, tenimden kalanların birikmişliğinde
Ne güzel yıkandım tenime sinmiş masumiyetle
Ne güzel durulandım yokuşun dinginliğiyle
Daha da, daha da sürdürdüm ruhumu yokuşa

Hangi rüzgar atıverdi beni bu anılarıma
Yokuşlu olanı mı?

Aktıkça akıyor sarp rüyalarımın yokuş
Bir yatak boyu güz işte
Yokuşların fısıldadıkları umduklarına
Erkenciyim yine soyunukluğuma
Bir yokuşun koynunda
Usul usul...

Oktay Coşar